

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra FRA ET DØDSLEJE

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127435207808/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Ting, er dog blot den andens Nærværelse, hans Person, en Protest mod det, man har sat sin Tillid til."

"Ja, det er nu noget, jeg aldrig har kunnet faa ind i mit Hoved, at Folk gider forbitre sig det, de har, med at spekulere over det, de faar, eller om de i det hele taget faar noget. Det er dog en højst aparte Lyst den at tilbringe sit Liv her med at spekulere over det næste, problematiske Liv. Det er et oprørende Spild af Tid. Og jeg sætter nu, at et saadant Menneske fik Ret, og at han efter Døden virkelig havnede i et nyt Liv -- han vilde jo, Gud hjælpe mig, øjeblikkelig spolere det ved at give sig til at gruble over, hvad der saa vilde følge. Jeg for min Part kunde nu slet ikke udholde den Tanke, at jeg skulde begynde et nyt Liv, naar jeg vel var færdig med dette. Ha-ha -- dette evige Liv gør mig blot ved Tanken saa træt, saa søvrig."

"Men det kan ogsaa tænkes," sagde saa Smidt, "at der er andet med i Spillet. Som nu med Urtekræmmeren. Der kommer jo det meget væsentlige til, at han var hendes Fa'r. Og selvfølgelig er det ikke en Fa'r behageligt, at hans Børn vandrer lige lukt ind i Fordømmelsen, og *det* gjorde hun jo efter hans Tro."

"Gud ske Lov Du, at jeg dog har haft en Fa'r, der var fornuftig nok til at være indifferent. Hvordan var egenlig din?"

"Han var saadan, at han ikke kunde taale at se mig, da han døde."

"Hvorfor har Du aldrig fortalt mig om det? Saadan noget interesserer mig voldsomt. Naar jeg hører derom, er jeg til Mode, som jeg hørte et Æventyr. Jeg faar et Kig ind i en Verden, som jeg slet ikke kender."

"Aa, der er Ting i ens Liv, som man ikke har

Lyst at fortælle til enhver Tid — som, ærlig talt, er for alvorlige dertil. Men jeg skal dog, nu i Aften, siden vi en Gang er kommet til at tale derom, og hvis Du virkelig bryder Dig derom, fortælle Dig det.“

„Det er nu seks Aar siden, at Fa'r døde. Jeg havde ikke set ham i fire Aar. I fire Aar satte jeg ikke mine Fødder i Fa'rs Hus, i fire Aar, Du, veksledes der ikke Brev imellem os. Religionen var Skyld deri. Jeg kunde ikke tro; han fordrede, at jeg skulde tro. Ikke sandt — det lyder saa lidt, saa ringe det: han *vilde*, jeg skulde tro?

Jeg havde en gammel Tante, der sagde: „Kære Oscar, Du er da ogsaa saa besynderlig stædig. Din Fa'r beder Dig gøre ham en Tjeneste, og Du siger nej. Naar Du saa endda kunde nævne nogen rimelig Grund?“

Jeg svarede: „Bedste Tante, jeg har den Grund, at jeg ikke *kan*.“

Véd Du, hvad hun saa sagde? Hun sagde: „Det er mildest talt noget Vrøvl, Oscar. Du *kan* ikke. Hvad vil det sige? Da jeg var ung, troede jeg ikke, jeg kunde spise gule Ærter; men da Mo'r sagde, jeg *skulde*, gik det meget nemt. Min Dreng, man kan, hvad man vil og hvad man skal.“

Jeg var i den Periode ivrig Deltager i Studenterlivet. Der blev holdt et offentligt Studentermøde — Du husker det vist? — hvor jeg mere aabenhjærtig, end jeg maaske nu vilde gøre, men tillige med virkelig Varme udtalte mine Ænskuelser. Referatet kom i Bladene, og Fa'r læste det.

Næste Dag overraskede han mig med et Besøg — det blev det sidste. Han sagde, at jeg havde skændet hans Navn; at jeg gik Veje, der gjorde mig fortjent til alle hæderlige Folks Afsky og Foragt: